

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 291/08-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. septembra 2008 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. I. P., B., zastúpeného advokátom JUDr. Ing. V. Č., B., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 35 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky Ministerstvom financií Slovenskej republiky, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. I. P. odmieta pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. júna 2008 doručená sťažnosť Ing. I. P., B. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. Ing. V. Č., B., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 35 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) Ministerstvom financií Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo financií“).

Zo sťažnosti a z pripojených príloh vyplýva, že sťažovateľ je podnikateľom podľa zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (Živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov a na základe živnostenského listu vydaného 21. septembra 1992 pod č. 7498/9/92 podniká v oblasti konzultačno-poradenskej činnosti, kúpy a predaja spotrebného tovaru a sprostredkovateľskej a akvizičnej činnosti v oblasti zasielateľstva. Podnikateľská činnosť sťažovateľa spočívala v nakupovaní tovaru - dáždnikov rôzneho druhu od spoločnosti H., GmbH, v SRN. Úhrady za tovar boli uskutočňované prevodom z účtu č. 182-204942112 vedeného vo V., a. s., Bratislava (ďalej len „banka“). Banka uhradila tovar po zaťažení uvedeného korunového účtu priamo dodávateľovi v DEM na základe kurzového prepočtu.

Sťažovateľ uviedol, že 11. januára 1994 dal banke príkaz na úhradu 70 474 DEM s dátumom splatnosti 12. január 1994. Keďže na účte mal finančné prostriedky určené na túto platbu, domnieval sa, že banka úhradu vykoná okamžite. Napriek tomu, že banka z dôvodu krátkej lehoty splatnosti uplatnila za zrýchlenú platbu zvýšený poplatok, úhrada bola vykonaná až 18. januára 1994.

Na základe vykonanej daňovej kontroly za zdaňovacie obdobie roku 1993 Daňový úrad Bratislava V (ďalej len „daňový úrad“) rozhodnutím č. 604/220/9445/96 z 27. mája 1996 rozhodol o uložení daňovej povinnosti na daň z príjmov fyzických osôb sťažovateľovi v sume 1 376 243 Sk. O odvolaní sťažovateľa rozhodlo Ústredné daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky, pracovisko Bratislava (ďalej len „daňové riaditeľstvo“), tak, že ho rozhodnutím č. II/220/3902/96 z 19. septembra 1996 zamietlo. Dôvodom bola skutočnosť, že sťažovateľ priradil platbu z 18. januára 1994 k zdaňovaciemu obdobiu roku 1993.

Žalobou podanou Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sa sťažovateľ domáhal preskúmania a zrušenia rozhodnutia ministerstva financií č. 21749/2001-72 z 9. apríla 2002, ktorým zamietlo jeho odvolanie a potvrdilo rozhodnutie daňového riaditeľstva č. II/2500/6839/01-2120 z 31. októbra 2001 o nevyhovení žiadosti o obnovu konania vo veci ukončenej právoplatným rozhodnutím daňového riaditeľstva č. II/220/3902/96 z 19. septembra 1996.

Sťažovateľ v tejto súvislosti uviedol, že hoci najvyšší súd dvakrát zrušil napadnuté rozhodnutie ministerstva financií a vec mu vrátil na ďalšie konanie, a to rozsudkom sp. zn. 7 Sž 77/2002 z 18. októbra 2002 a opätovne rozsudkom sp. zn. 7 Sž 76/2003 z 28. augusta 2003, ministerstvo financií nerešpektovalo rozhodnutia najvyššieho súdu v uvedenej veci a vždy rozhodlo tak, že návrh sťažovateľa na obnovu konania zamietlo.

Následne najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 3 Sž 141/2004 z 11. apríla 2006 zamietol žalobu sťažovateľa o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia ministerstva financií č. MF/1208/2004 z 15. júla 2004. Najvyšší súd ako odvolací súd rozsudkom sp. zn. 1 Sž-o-NS 49/2006 z 27. marca 2008 napadnutý rozsudok najvyššieho súdu z 11. apríla 2006 potvrdil.

Sťažovateľ sa domnieva, že „keby finančná inštitúcia V., v tom čase v pôsobnosti Ministerstva financií Slovenskej republiky vykonala úhradu podľa platobného príkazu včas, v dátume splatnosti uvedenom na príkaze, nedošlo by k porušeniu práv sťažovateľa a k následnému sankcionovaniu zo strany daňových orgánov. Na základe uvedeného máme za to, že boli porušené základné práva a slobody sťažovateľa Ing. I. P., a to tým, že porušiteľ nerealizoval predmetnú platbu včas v termíne splatnosti, ale až o 6 dní neskôr, pričom na účte sa nachádzali finančné prostriedky určené na túto platbu.“

Podľa názoru sťažovateľa ministerstvo financií porušilo a obmedzilo jeho základné právo podnikat' a uskutočňovať inú zárobkovú činnosť.

Na základe uvedeného sťažovateľ žiada, aby ústavný súd deklaroval porušenie jeho základného práva na podnikanie a uskutočňovanie inej podnikateľskej činnosti podľa čl. 35 ods. 1 ústavy ministerstvom financií, priznal mu finančné zadosťučinenie v sume 2 752 486 Sk, ktoré je povinné zaplatiť ministerstvo financií, ako aj úhradu trov konania v sume 11 000 Sk.

II.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľ namieta porušenie základného práva na podnikanie a uskutočňovanie inej zárobkovej činnosti podľa čl. 35 ods. 1 ústavy, pričom za porušovateľa v petite sťažnosti označil ministerstvo financií. V návrhu na rozhodnutie sťažovateľ výslovne neuviedol, v akom konaní, resp. akým rozhodnutím malo ministerstvo financií porušiť jeho označené základné právo, len v odôvodnení svojej sťažnosti uviedol, že k tomu došlo tým, že *„porušiteľ nerealizoval predmetnú platbu včas v termíne splatnosti, ale až o 6 dní neskôr“*, ako aj v súvislosti s opätovným zamietnutím návrhu na obnovu konania vo veci rozhodnutia daňového orgánu o uložení daňovej povinnosti na daň z príjmov fyzických osôb za rok 1993. Porušenie iného základného práva iným štátnym orgánom nie je uvedené ani v petite, ani v obsahu sťažnosti.

Ústavný súd je v súlade s § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde viazaný petitom sťažnosti (návrhom na rozhodnutie) a môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv. Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený zvoleným advokátom (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05).

Napriek tomu, že sťažovateľ v petite sťažnosti neoznačil konkrétne konanie, resp. rozhodnutie ministerstva financií, hoci ho označiť mal, ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti posúdil namietané porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 35 ods. 1 ústavy vo vzťahu k postupu ministerstva financií označenému v jej odôvodnení.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že ostatné rozhodnutie ministerstva financií (ako správneho orgánu) z 15. júla 2004 č. MF/1208/2004 (ktorým potvrdilo odvolaním napadnuté rozhodnutie daňového riaditeľstva č. II/256/4062/04-2120 z 30. apríla 2004, ktorým na návrh sťažovateľa nebola povolená obnova konania vo veci ukončenej právoplatným rozhodnutím daňového riaditeľstva č. II/220/3902/96 z 19. septembra 1996 vo veci predpísanej dodatočnej povinnosti na dani z príjmov fyzických osôb za zdaňovacie obdobie roka 1993 rozhodnutím daňového úradu č. 604/220/15494/96 z 24. júla 1996) bolo v konaní o preskúmaní zákonnosti v správnom súdnictve preskúmané najvyšším súdom, ktorý rozsudkom sp. zn. 3 SŽ 141/2004 z 11. apríla 2006 žalobu sťažovateľa zamietol. Z obsahu sťažnosti taktiež vyplýva, že rozsudok najvyššieho súdu z 11. apríla 2006 bol preskúmaný v odvolacom konaní iným senátom najvyššieho súdu, ktorý svojím rozsudkom sp. zn. 1 SŽ-o-NS 49/2006 z 27. marca 2008 odvolaním napadnuté rozhodnutie potvrdil.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že právomoc ústavného súdu je subsidiárna. Absentuje v prípadoch, keď o namietanom porušení základných práv rozhodnutiami správnych orgánov rozhodujú všeobecné súdy alebo keď na preskúmanie rozhodnutia všeobecného súdu, ktorým malo dôjsť k porušeniu základných práv, je príslušný všeobecný súd vyššieho stupňa.

Vzhľadom na uvedené nie je v právomoci ústavného súdu preskúmanie napadnutého postupu a rozhodnutia ministerstva financií, pretože tieto mohli byť a aj boli preskúmané v inštančnom postupe na základe sťažovateľom využitých právnych prostriedkov nápravy (odvolanie proti rozhodnutiu správneho orgánu prvého stupňa, žaloba o preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu a odvolanie proti rozsudku prvostupňového súdu).

Ústavný súd preto podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť sťažovateľa po jej predbežnom prerokovaní odmietol pre nedostatok svojej právomoci.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa ústavný súd ďalšími návrhmi sťažovateľa nezaoberal.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. septembra 2008